

Mõtisklusi paastust

Oleme taaskord jõudnud ühte erilisse aega meie kirikuaastas – jõulupaastu aega, mis juhatab meid Kristuse sündimise pühadesse. Õigeusu kirikuaastas on neli suuremat paastuperioodi – jõulupaast, mis saab alguse 15.novembril ja kestab 40 päeva. Suur paast, mis eelneb ülestõusmispühadele ja kestab samuti 40 päeva ja lisaks kannatusnädala päevad, mis on eriti range paastuaeg. Apostlite paast, mis algab pärast kõigi pühade pühapäeva ja vältab kuni pühade apostlite Peetruse ja Pauluse mälestuspäevani 29.juunil. Selle paastu pikkus oleneb ülestõusmispühade tsüklist olles vahel kaks-kolm nädalat, vahel ainilt mõni päev. Mida hilisemad ülestõusmispühad, seda lühem paast. Ja viimaks Jumalaema paast, mis algab 1.augustil ja lõpeb Jumalaema uinumise pühaga 15.augustil.

Isad on öelnud, et **paast on üks vaimse võitluse vahendeid, selleks et saavutada vaimseid väärtusi ja ülenduda läbi enese alandumise.** Me teame, et pole olemas kristlikku elu ilma katsumuste ja võitlusteta. Oleme pidevas läbikatsumises ja muutumises. Nagu ütleb Paulus 2Kr 4:16 "Seepärast me ei tüdi, vaid kuigi meie väline inimene kulub, uueneb seesmine inimene ometi päev-päevalt."

Uuenemiseks on meil vaja teada oma nõrku kohti ja need toob paast jõuliselt esile. Kiusatused saavad hoogu, katsudes meid läbi. Seetõttu on paast seotud iga inimese isikliku usuvõitlusega. See tugevdab meie tahtejõudu ja elustab meis neid jõude, mis aitavad võitluses pääsemise pärast.

Vanast Seadusest 1Ms 2:16 loeme, et esimene käsk mille Jumal inimesele andis, oli käsk paastuda. "Ja Jumal keelas inimest ja ütles: Kõigist aia puudest sa võid küll süüa, aga hea ja kurja tundmise puust sa ei tohi süüa, sest päeval, mil sa sellest sööd, pead sa surma surema!" Püha Johannes Kuldsuu ütleb selle kirjakohta järgmist: "Jumal andis inimese algusest peale paastu kui

armastava ema kätte, et hoida ja hoolt kanda inimese pääsemise eest.”

Kirikuisa Vassilius Suure sõnade kohaselt on ”paast ühevanune inimsooga ning juba Paradiisis seaduseks antud.”

Uues Testamendis aga kõneldakse paastust, kui inimesele hädavajalikust vaimsest ja päästvast uuenemise vahendist.

Paast ei ole sugugi mõeldud selleks, et mitmekesistada meie toidusedelit salenemise eesmärgiga, nagu tänapäeval ekslikult arvatakse.

Paastu läbi täiustub ja paraneb inimeses kõik – loobudes paastuajaks kõigist loomsetest produktidest puhastub meie füüsis, mille läbi paraneb tervis. Loobudes kõigest segavast, nagu liigne meedia ja sotsiaalmeedia tarbimine kirkastub meie vaim, paraneb meie meeelseisund, väheneb stress.

Paastu võib tõesti pidada relvaks, millega Jumal ise on meid relvastanud võitluses patu, ihade ja halbade tegude, rüvedate vaimude vastu. Siin on meile eeskujuks Kristus ise, kes enne oma esimest vastandumist saatanaga paastus kõrbes nelikümmend päeva ja ööd. Niisiis on meilegi seaduseks pidada kurjale vastupanemises võimsaimaks relvaks just paastu koos palvega. Kirikuisad on seda relva tulemusrikkalt kasutanud ja sellepärast soovivad nad seda ka meile.

Kristus ei näidanud mitte ainult oma eeskujuga, kui vajalik on paast, vaid ka oma sõnadega selgitas selle jõudu, mis on kui päästev ja teovõimas ravim deemonite vastu. Kui deemonitest vaevatud inimene toodi Tema õpilaste palge ette, ei suutnud Jeesuse õpilased rüvedat vaimu välja ajada. Jeesus aga tegi seestunu terveks. Seepeale õpilased küsisid Jeesuselt: "Õpetaja, kuidas ei saanud meie seda deemonit välja ajada?" Jeesus vastas neile Mt 17:21 "See tõug ei lähe välja millegi muu kui palve ja paastumisega." Nii on Jeesuse sõnul paast meile võimsaks ravimiks ning ainulaadseks ja mitmekülgseks relvaks. Need, kes austasid paastu, võitsid kiusatused ning nende palved Jumala poole kandsid vilja. Keegi, kes viibib kõhuorjuses ei või vähimalgi

määral maisest kõrgemale tõusta ja väärtustada eneses Jumala pilti. Toob ju kõhuorjus endaga kaasa unisust, laiskust ja haigusi.

Niisiis pole paast ainult toidust loobumine, vaid ka täitmatute soovide piiramine ja patust hoidumine.

Paastumisega käivad kaasas ka head teod, annetuste tegemine puudust kannatavatele.

Rohked näited ajaloost tõendavad meile, kuidas rikutud ja pahelistele inimestele said paastu läbi osaks suured muutused. Lk 2:37 loeme Hanna oli lesk olnud kuni kaheksakümne neljanda eluaastani. Ta ei lahkunud pühakojust, vaid teenis Jumalat ööd ja päevad paastumiste ja palvetamisega. Nagu teame sai Hannale osaks kohtuda Jeesuslapsukesega pühas templis.

Ap 13:2 loeme: Kui need siis Issandat teenisid ja paastusid, ütles Püha Vaim: "Eraldage mulle Barnabas ja Saulus tööle, milleks ma olen nad kutsunud!" Siis nad paastusid ja palvetasid, panid oma käed nende peale ning saatsid nad teele. – Jumal kutsus need mehed, et nad oleksid vägevad kuulutajad ja teeksid vägevaid tegusid.

Paastu kõrge eesmärk on piirata kirgesid, kurjust, viha, tagarääkimist, valet ja sõnamurdlikkust.

Issand annab meile ka teada Mt 6:16, millisel viisil me peame paastuma. "Aga kui te paastute, siis ärge jääge kurvanäoliseks, nõnda nagu silmakirjatsejad, sest nad teevad oma palge näotumaks, et rahvas näeks neid paastumas."

Niisiis, mitte nagu variserid, silmatorkaval ja silmakirjalikul viisil, vaid meie hingele kasulikul viisil; salajas, et paastumine ei oleks nähtav inimestele, vaid Isale, kes on kõikjal ja näeb ka kõige salajasemaid asju.

Käigem siis selles keerulises, õnnistatud ajas alandlikkust õppides ja meelesparanduse poole püüeldes.